

Kirja wahhetähhed, ja nende selletus.

mese sõnna ette ja wiimse sõnna tahha need kriipsokesed, et tähhendada, et need mitte temma ennese, waid tõise sõnnad on; nenda kui:

Jssa kirjutab mülle: „poeg õppi! sest se on rikkas, kes palju õppind“.

[]
eht
()
Klamrid. Kui üht sõnna tõise sõnna jure selletuseks pännakse, ja tedda häddast sinna tarwis ep olle: siis kirjutakse tedda klamrite wahhele, ja tähhendakse sellega, et luggedes tedda wõib ülleüppata; nenda kui:

Agga temma (Jesus) läks ülles Jerusalémma.

* Tähhendaja näitab, et sest asjast eht sõnnast, kelle jures ta seisab, allamal tähhendust antakse, ja juhatab selle peäle.

• Kustus. Kui lauludes mõnnikõrd laulo wiisi wasto, üks e ületäidab: siis kustutakse sedda ärra; ja, et sedda tehtud, antakse selle kriipsokesega (') mõista; nenda kui:

Mull' walmistasid warraks.

— Mõtteleja. Kus selle jonekesega kirjas üht wahhet jätakse, seal antakse luggijale tähhendust, ärraawata, mähherdune se asj on, mis temma luggenud.